

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 449/2024-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jozefom Vaškom, advokátom, Szakkayho 1, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. K2-39Er/2406/2012 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný priznal finančné zadosťučinenie v sume 1 500 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia – platobného rozkazu Okresného súdu Košice II č. k. 42Ro/553/2011-12 z 30. marca 2012 podal sťažovateľ ako oprávnený návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade JUDr. Jána Sokola, Jantárová 30, Košice. Exekučné konanie bolo vedené pod sp. zn. Ex 2209/2012. Podaním zo 17. januára 2014 adresovaným Okresnému súdu Košice II súdny exekútor predložil návrh na priznanie náhrady trov exekučného konania z dôvodu, že 7. januára 2014 bol na majetok povinného vyhlásený konkurz uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 26K/44/2013, čím bolo exekučné konanie zo zákona zastavené, a počas exekúcie došlo zo strany povinného k čiastočnej úhrade pohľadávky s príslušenstvom a trov exekúcie vrátane dane z pridanej hodnoty v celkovej sume 2 918,04 eur.

3. Mestský súd uznesením sp. zn. K2-39Er/2406/2012 z 19. marca 2024 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol, že sťažovateľ je povinný nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Jánovi Sokolovi trovy exekúcie v sume 768,17 eur do 3 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia.

Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú mestský súd uznesením zo 6. júna 2024 zamietol ako nedôvodnú. Uznesenie o zamietnutí sťažnosti nadobudlo právoplatnosť 24. júna 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti postupu mestského súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že v dôsledku nečinnosti mestského súdu došlo po uplynutí doby viac ako desiatich rokov od zastavenia exekučného konania *ex lege* k rozhodnutiu o náhrade trov exekúcie. Uvedeným postupom mestského súdu tak bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ je toho názoru, že mestský súd bol od podania súdneho exekútora doručeného Okresnému súdu Košice II 24. januára 2014 až do vydania rozhodnutia o náhrade trov exekúcie, teda viac ako 10 rokov, nečinný, a to napriek tomu že mal všetky podklady na to, aby rozhodol v primeranej lehote a bez zbytočného odkladu, ako mu ukladá zákon. Vydanie rozhodnutia o trovách exekúcie nebolo závislé od činnosti, resp. nečinnosti sťažovateľa v predmetnom exekučnom konaní. Sťažovateľ doplnil, že postup mestského súdu bol v danej veci nehospodárny, dlhodobo neefektívny, porušujúci základný princíp civilného sporového konania zakotvený v čl. 17 Civilného sporového poriadku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu, ktorý v dôsledku svojej nečinnosti rozhodol o náhrade trov exekúcie až po viac ako desiatich rokoch.

6. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

7. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa ochrana základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie týchto práv označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade mestským súdom) ešte mohlo trvať. To znamená, že ústavný súd pri skúmaní porušenia označených práv zohľadňuje aj to, či u sťažovateľa objektívne ide o odstránenie stavu právnej neistoty v jeho veci, pretože len v takom prípade možno uvažovať o ich porušení (IV. ÚS 226/04, IV. ÚS 202/2010). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nedochádza k porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, a to bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 103/07). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj ESLP (pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05). V súvislosti s uvedeným právnym

názorom ústavný súd zdôrazňuje, že jedným z pojmových znakov sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo, a preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nemôže dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

8. Z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia mestského súdu sp. zn. K2-39Er/2406/2012 zo 6. júna 2024, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. júna 2024, teda pred doručením ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu 31. júla 2024.

9. K prietahom zo strany mestského súdu tak už v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať. V čase podania ústavnej sťažnosti už bola právna neistota sťažovateľa vo veci rozhodovania o náhrade trov exekúcie odstránená, pričom k tomu došlo pred podaním ústavnej sťažnosti ústavnému súdu. Vzhľadom na to, že v čase podania ústavnej sťažnosti zásah do označených práv sťažovateľa netrval a jeho právna neistota bola odstránená, ústavný súd svoju úlohu v tomto prípade nenachádza.

10. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu